

35. szám.

Augusztus 29. 1874.

Megjelenik minden **szombatnapon** másfél iven sokféle képekkel ellátva.

Előfizetési ár : Egész évre jan.—dec. 8 frt, 6 hóra 4 frt. 3 hóra 2 frt.

Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárban. **Kiadó-hivatal** : Pest, barátok-tere Athénaem-épület. **Hirdetések díja** : 4 hasábos nompareille sor 10 kr.

Hirdetések felvételnek : Az I. nemzetközi hirdetési irodájában **Láng Lipót és társa, Budapesten, FÜRDŐ-UTCA 1. sz. a.**

XXVI. kötet.

BÖLCS BOLONDSÁGOK.

FIRKÁLTA JÓKAI MÓR.

Még egyszer arrul a bizonyos orrul.

(Valljuk meg, hogy unalmas dolog biz az, anynyit dévajkodni egy orr felett, mely utoljára is még sem olyan monumentalis orr, mint a szép Szulamithé, kiről Bölcs Salamon király az »Énekek énekében« azt énekli, hogy hasonlít a toronyhoz, mely néz Damaskus felé; — hanem azt a legeslegutolsó adomát ama bizonyos orrul még sem rejthetem a véka alá; mert azt magától a tulajdonos szerzőtül hallottam, tanúk jelenlétében; ez tehát autorizált kiadás.)

Pulszky a negyvenes években Bécsben lakott s az ottani diplomatai körökben mindennapos vendég volt. Még akkor fiatal, de már akkor is volt nála valami közös Julius Caesarral, és Ovidiussal, t. i. a profil. Erre akkor is úgy irigykedtek, mint most. Azt mondták, hogy még álarczban is rá lehetne róla ismerni.

Fogadást ajánlott, hogy nem! Ő képes el-

változtatni az arczát, hogy senki sem fog rá ismerni. Állt a fogadás.

Egy napon mulatságos kirándulást tervezett a »társaság«, melyben Pulszky mindennapos volt, Badenbe: közte volt Jósika Samu és Apponyi akkori alcancellár. Pulszky előtte való nap kimentő levelet irt Apponyihoz, hogy hirtelen rosszul lett, nem vehet részt ez élvezetes kirándulásban.

Reggel azonban egy órával elébb, mint a kényutazók vonata megérkezett, kikocsizott a legközelebbi vasuti állomáshoz, átöltözve tekintélyes oláh bojárnak, hatalmas rengő szakállal, hosszú fekete bajuszszal és erős szemöldökkel: — így csak senki sem ismer rá. Ott azután elkezdett alá s fel sétálni, várva az érkező társaságot.

A nagy séta közben, mint az árnyék, követte folyvást egy rendőr s egyszer vállára téve kezét, megállítá.

»Tessék csak bejönni egy szóra ide a rendőrbiztos-szobájába.«

Pulszky engedett a felhívásnak.

A rendőrbiztos keményen szemébe nézett.

»Önök álhaja van.«

»Igaz.« Szólt Pulszky s levette a fejéről a parókát: egyúttal elmondva, hogy ő kicsoda s miféle nagy úri társaságot akar megtréfálni ez álczával; s hogy itt fogadásról van szó.

»Áhá! Azt akárki mondhatná. Szólt a rendőrbiztos. Épen most szökött meg Prágából egy pénztárnok a cassával s önnek a homloka nagyon hasonlít azéhoz.«

»Ez nagy megtiszteltetés arra a tolvajra nézve.«

»Lássuk tovább. Szólt a rendőrbiztos, előhúzva a fiókból az üldözött gonosztevő hivatalos személyleírását. Önnek a szakálla is hamis.«

»Az bizony.« felelt Pulszky s levette a szakállát.

»Egészen annak az álla. Dörmögé a biztos a rendőrhöz. — »Önök a bajusza sem igazi.«

»Nem ám.« Azzal a bajusz is elhagyta a helyét.

»Tökéletesen bele illik az ajka is a személy-leírásba.«

Csak egy nagy baj van még. A szökevénynek az orra tömpe és pisze. Talán még ezen is lehet segíteni.

»Önök az orra is hamis! Vegye le azonnal! rivallt rá hivatalos tekintélyének egész súlyával a biztos.

»De már azt nem teszem; mert az oda van növe.«

A rendőrbiztos meggyőződött róla, hogy ez csakugyan nem kölcsönkért orr, hanem valószínű autochton, egyöntetű alkatrésze egy nem confiscálható arcnak s nagyon elbusulta magát rajta.

A dolog azonban gyanús maradt és bonyolult: mit tegyen az ember ilyenkor, ha rendőrbiztos? Hátha csakugyan szökevény s ő szabadon bocsátja? Hátha csakugyan a főurak barátja, s ő letartóztatja? Mindenképen ő kap majd orrot, nagyot.

»Be kell várni az érkező vonatot, s ha rá ismernek önre azok a nagy urak, akkor szabadon mehet.«

»De akkor elvesztem a fogadásomat.«

»Alkudjunk meg. Tegyen ön fel megint minden álhajat és szakállt.«

Pulszkyt újra maszkirozták a rendőrhivatalban. Még politzeyfriseurje sem volt soha.

Most érkezik a vonat.

A rendőrbiztos kimegy s az utazó társaság közül hivatalos udvariassággal felkéri Apponyit, hogy nem ismeri e azt az urat, a ki itt mellette áll?

»Nem.«

Igy sorba kérdezte a többit. Egyik sem akart fölöle semmit tudni.

A rendőrbiztos már kezdte az incriminált kabátját fogni, hogy el ne szaladjon.

Pulszky aztán, mikor mindenki eltagadta az ismeretségét; megszolalt:

»Ugy én megnyertem a fogadásomat!«

Persze, hogy a mint meghallották azt az ő szép gyöngytyuk hangját, egyszerre felkiáltott mindenki: »Pulszky!«

A rendőrbiztos is nagyot lélezett aztán. Örömében kivette zsebéből a burnótos szelenczéjét s megkinálta Pulszkyt egy szippapanattal.

»Köszönöm: nem tubákolok.«

»Nem tubákol? — Milyen kár ezért a szép lokalitásért!«

(Megvallom, hogy ez az adoma nem tökéletes; ha én lettem volna Apponyi helyén, én még a leálczázás után is azt mondtam volna, hogy »nem ismerem;« hadd ült volna estig a kóterben, ha már megnyerte a fogadást.)

Hálanyilatkozat.

a „Pesti Napló“ szerkesztőségéhez.

Olvassván a tek. szerkesztőség becses lapjának mai számában ama humanus s a mai romlott világban páratlanul emberbaráti szeretetből eredt nyilatkozatát, hogy a tek. szerkesztőség hosszas megfigyelése s tapasztalása szerint azon öngyilkosságot tervezők, kik a budai parton ugornak a Dunába — felvettétn 20—30-or gyors egymásutánban a víz által — rendszeren megmenekülnek; sietek forró hálámat s köszönetemet társaim nevében is a tek. szerkesztőségnek nyilvánítani.

Ernst Wechselreiter

öngyilkos-jelölt.

Tallérossy Zebulon levele

Mindenvaró Ádámbhoz!

Tekintedezs barátom; uram.

Mit csinyalya ügyes diplomata, ha spanyol republicat kel elismernyi? Először izs előhivatyá udvari borbilyt, leborotvalya szip kunkorodot fekete bajuszt is Kossuthszakalt, azutan göndör fürtöket megfodritatyá egyenesre, huza fejibe baranybőr süveget, füzi sarkara bocskort, derekara tüzöt s azt mongya Bicsnek: »dutyé la dráku! megyem Oláh-fenyésbe, akit harmadéve megvasaroltam masfil miliocskairt, de még nem vot szerencsim személyesen tisztelhetnyi.«

Andrasy Gyula barátom pedig ügyezs diplomata. Hat ő izs ugy cseleketé. De hogy anal szorosab legyen incognito, elhitete Reformal, hogy ő most Terebesen tenyiszi verebeket. Ot keresen ötét depes, staféta, Spanyolország, meg Kecskeméthy Aurél. Maga az alat felülte vasutra, az az hogy felalta, mert nagyob incognito okair negyedik helyen utazta, akibe nem szükség ülnyi, mert szoros baracsagu szomszid-sag mindekinek fentartya europai egyensulyat.

Hanem valamiről elfelejtkezte magát ügyes diplomata. Negyedik vasuti osztalyu tarsadalmi körök atmosphaerájáról, aki fokhagyma. Csag szedegeti elő otkolont, pacsulit tüzöbül, hogy orra elen intizet idegen befolyast paralyzalyon. Azonban drotos zatyafiai, akik most még joban haraxanak Nagy Rőcze miat, elkeznek ötét kápaczitalnyi, hogy dugja visza azt a bődösiget a tüzöjibe, mert prizáambohu ugy kiteszük innet az irhadat, hogy soha se vasutra töbet nem kivankozod magadat tisztésiges tarsasagba.

Gyula barátom csag türte kelemetlen statusquot egisz Debreczenig; No de mar idaig csag nem tartya »okolje«, gondolta magaba s megint kihuzta otkolonyt. Zatyafiai se nem voltak restek, elkeztek prűszögni, s kilöknek ő excellentiajat. Persze személyes integritasnak ilyen durva megsirtisit még incognito se lehet türnyi, ő izs szalagya idegen interventioirt. Stationséf raorditya: »Reise-pasz?« A pedig nincs. Alo mars policzajra! ez bizonyosan olah emissarius. Mar nyakon csipi két debreczeni darabont, hogy

megvaltoztasson geografiai situatioját. It nincs mas segicsig, mint filre rugnyi szoros incognito s föllipni egisz külügyminiszteri határozocsagal. »In vagyom a külügyminiszter«. Azt akarmelyik bolond mondhatja.« Gyula barátom izs bebizonyitya, hogy van olah halina alat vörös magyar nadrag, felragasztya leborotvalt bajuszt, öszeboglyoz sima fürtöket: voilá! stacziionszéf, kapitany, drabant, policzia hatra hanyatlik, de polgarmester nem esi zavarba, ketöt köhinti, posituraba helyez magot s rakezdi:

— Nagymiltosagu excellencziás, kegyelmes ur! Minekutana annakutana tehat — —

— Jaj hagyá el barátom! hat az gondolya, azir bujtam incognitoba, hogy tisztelgő küldöcsigeket fogagyam, üdvözlő oracziokat halgassam, azokra valaszolyam?

Most polgarmester este hanyat. Soha ilyen magyar embert, aki kereken kikiri maganak, hogy ötét ünepelyenek. Nem izs Andrasi a!

Hja de az alat elfütyülte vasut, Zs-zs-zs-zs, ot van, elmente. Gyula barátom marata Debreczenbe jövő vonatig. Hova bujon most mas napig hogy meg ne talalyanak? Ha megtugya Debreczen, hogy it van: faklyazs zenit ki nem kerülheti. Borzaszto alapot! Ej mit, ügyes diplomata segiti magan. Ot volt vizethordo szamar, taligaba. Azt mingyar megvete, felülte, csihi puhi, utana vasutnak. Egy ora alat elfogta, ami nagy gyorsasagarol tanuskogya számarnak. Nos jól van.

Nagy-Varadon semmi file megtisztetisnek nem volt kitive. Azok ot franya baloldaliak, nem szeretnek lelkesednyi.

Mire Kolozsvar felirkezet vonat, langba uszot az ijszaka. Meszirül lehetet latnyi vagy haromszaz ezer faklyat indohaz körül. Tyhü, it fogadtatas lesz! Hunczut czivis Debreczenbül megtelegrafirozta Kolozsvarba irkezeit. Gyula barátom nizi, hogy mere tagasab. Eczer egy fordulonal zsupszti! kiugorja kupébül, és szalagya egyenesen monostori mezőnek. Hja, de ki nek szerencse nyomaba jár, az azt ki nem kerülhetyi. Finyes faklavilagitasnal meglatyá öt kit kialitott diszhajdu. Usgyi neki, el kell csipni ő excellenciajat. Megfogjak, vizzik egyenesen varos hazara. Gyula barátom rugja, kapalya,

kezivel labával. Hajdu nem ereszti. Gyula karomkogya. Hajdu nem ereszti. Gyula rimankogya. Hajdu nem ereszti. Oda igiri Olah fenyét, Terebest, bécsi burgot, XII-ik törvinyt, Ausztro-Hungariát, meg Spanyolorszagot. Nix-nucz. Felsőbb parancs! Ezt a megtiszteltetést ki kel alnyi, punctum!

Polgarmester urnak sziles fringia van csatolva embonpointjára. Mosolyogva sodoritya bajuszt, bele nízve niha meleg nyusztkaipagba, nincs-e kiszakadva bilis? Vagy talan onan meriti lelkesedist.

Kit hajdu nagy csörömpölve hozza megtisztelendő delinquenst a nyakanal fogva, ki nem győzi eleget viczkandozni. Polgar mester elkékül rimülettül.

— Mit csinálnak kendtek ő exellentiajával? — kialtja rajok egészen elfelejtve hivatalos dictiót.

— Hat instalom, elakarta szöknyi. S miutan pedig meg volt parancsolva, hat gondoltuk instalom majd csak megőrizük ötet. Montuk mi instalom eleget, hogy parancsolyon menni magatul. Nem akarta. Hat hoztuk, instalom.

— Jaj szettevette, majd meginstalom in mingyar tietek csontotokat — dulta fulta polgarmester — százezerszer bocsánatot instalok excellentiadtól, azonban:

Nagymiltósagu, excellentias, kegyelmes ur! Minekutana, anakutana, tehát —

— Jól van jól, mongya Gyula barátom, töbit mar ugyis tudom, nem instalom belüle. Hagyanak nekem urak bikit. Incognito vagyok. Magam se nem ösmerem magamat. Olah földesur vagyok, megyem Olah fenyisbe, dutye la draku.

Azal ot hagyta kolozsvari deputatiot, mint szent Pal olahokat. Beülte kocsiba, gyi hő! az olah havasok felé.

Eczer csag lodobogos halaczik koesi meget. Gyula barátom bator ember, tüzöbül kihuz csilagos nyelvű bicskot.

Ide gyere tisztelegnyi, aki lelki van! Megvarta küldöcsiget, kezibe bicskaval.

Hat küldöcsig pedig volt az a kolozsvari kit hajdu, akik kötötek ő excellenciájával szoros ismeretsiget.

— Installom, a szivesigünkirt nem parancsolna adni egy kis borraivalót?

Gyulanak nagy kö leeste szivirül, ata borraivalót, csag hagyának ötet mar eczer nyugtába.

Mutatnak neki, hogy it van az ő birodalma. Ez mind övi ez a sok havas. Ilyen birodalma Erdélybe nem volt senkinek Gyula vezir ota Szent Istvan idejibe. No ez szip. Mingyar megcsinalunk, post tot discrimina rerum, ünepilyes installatiót.

Olah-Fenes a caput fundi. Oda kel bevonulnyi. Azonban valami előre nem latot akadaly merüli fel. Lovas banderium közeledik kocsai felé. Uram Jezuska, hat még saját portajan se nyughatya zember tisztelgőkütl: No ezek bizonyara uradalmi tisztek meg cselidek, azokat in mingyar elcsapom.

De bezeg, let meglepetis! Roman katonazag élén vonulta vitiz vezir, meszi rakiabalva ő exellentiajára:

— Cse vrej á icsá? Mit akarod iten?

— Hat, mit akarom? azt akarom, hogy be akarom vonulnyi jószagomba. Olah Fenyis zenyim. It van rula contractus zsebembe.

— Tied a majd megmondom milyen Fenyis. Contractust besozhacz magadnak. In nem adom ara semit. Ez a vidik it mind a zenyim, elfoglaltam aztat töbi havasokkal együt Romanianak. Mert tud meg, hogy in vagyok a Valceszku Juon, aki it parancsolom is rigota igazgatom hatarvonalat Romania is Erdily közte. Ugy kiigazitotam, hogy a tied izs enyim let. S most csak hajde forduljulu visszafeluluj.

Mit vot mit tenyi grof Andrasy Gyula excellencias barátomnak, mint elősmernyi Spanyolorszagot.

alazatos szolgaja.

T. Z.

A DICSŐSÉG LETÜNTE.

Én beszédöm leszön most iörtént dolgokról
Nagy Szegedön
Sebastianus de Tinod.

Az alföldi híros Szögedének

Híros gyüléséről zeng ez ének,

A mely gyülést elnök hogy megnyitván;

Hangzék tőle ilyszerű indítvány:

»Uraim! értetődik magától,

Mínthogy — diu nobis denegatur
 Vivere — én elnök Dáni Ferko
 Indítványoznék« — aliquid — ergo :
 — Hogy éltünk! hagyjunk ily emléket mi :
 Jó lesz tán magunkat levéttetni.
 S most készülvén el a nagy iskola,
 Disztermében helyek vannak, hol a
 Mi mellszobraink ha diszelegnek,
 Tárgyat ad nevünk a hirszeleknek.
 Itt diszeleg, diszit s lesz is emlék
 Nevünket sem borithatván — nemlét — « !
 Szintugy merednek belé a fülek!
 Lelkesülten kiált a testület :
 »Dicső eszme! jó hogy megszülemlék
 Szobrainkkal nekünk örök emlék!
 Ki dicsőségünket feltünteti,
 Rögtön szobrászt ide, üljünk neki.
 Keblünk hevül, szívünk egyre éget,
 A nagy dicső képviselőséget
 Együtt látni; diszítve disztermet . . .
 Oh ennyi dicső daliás termet! !«
 Elnök jelentősegteljesen int :
 »Önök tehát belé egyeznek mind !«
 (Szabó János, Masa és Szekerke,
 Mért nem szól most ellent na, ha mer ke?
 Csak ugy néznek mint egy hoptentotta,
 A dicsőség mind elnémitotta)

* * *

Elfogadván a határozatot
 Készítettnek szobrot hatvanhatot
 S e célra a városi nagy tárczát
 Meg apasztni szintén elhatárzák ;
 Sőt azt is : ha már készülnek vázák,
 Tehát Masa polgárt is mintázzák,
 Ki e hirös közgyűlésön szintén
 Indítványt tesz, csak előbb köhíntvén :
 »— Tejös közgyűlés és többi társak,
 Tejjes szüvemből ohajtnám, bárcsak
 Most le szobrázhatnánk egy füst alatt
 Hozzánk hasonló Dugonics urat!
 De most lelköm teremttötte, pénzünk
 Nem ügön van, akárhova nézünk ;
 És hogy néki mégis szobra légyön
 Erre nézvést ez a véleményöm :
 — Mínthogy felsővároson szent János
 Szobra lévén kissé mán heányos,
 Nem jó volna-e kijavítatni,
 S neki Dugonics formáját adni?
 Igy, mondok, tán kettős szobrunk leszön

Sa papok sem ütköznek mög ezön
 Szent János, Dugonics papok lévén ;
 Igy dücsöülhetnek egymás révén !«
 — Hejjös !! Szekerke polgár ezt mondja ;
 De lönne még is a papok gondja
 A szobor javítása ; mivel ő,
 Dugonics ur, nem volt képviselő!
 Most az egyszer Szekerke jól szólott,
 Megéljenzik mind nyáján a szólót ;
 Mert bizon hát igaza van neki,
 S ez az »éjjön !« igen megilleti.
 De Wagner ur is mondván még okost :
 »Hagyjuk az indítványt pihenni most,
 Mert a papoknak sincsen ám kincse
 A közgyűlés a kráchtot tekintse!
 És gondunk csak szobrainkra legyen,
 Hogy hír vigye dicsünk, völgyön hegyen.
 Fényképünket vegye hamar Letzter ;
 Hogy szoborba tehesse a mester!«

Ez van aztán csak mondva helyesen!
 S nehogy ezen indítvány elessen,
 Rögtön a közgyűlés előtt — itt ni
 Kell e határozatot szentesíteni!

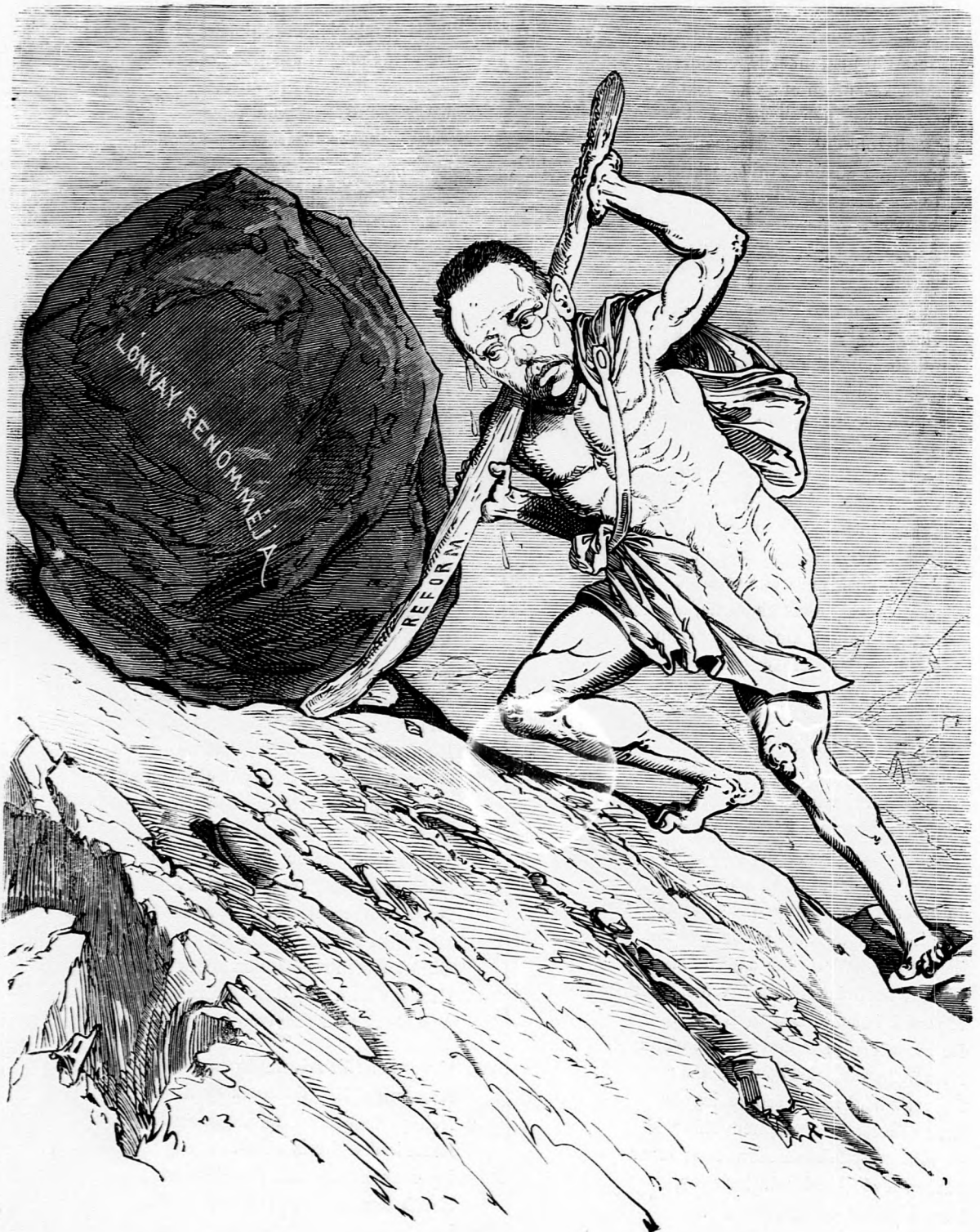
* * *

Megíön. — Készülnek már a hab arczok,
 Kik büszkébbek mint e kis habarczok,
 Kik dicsőségüknek érzetében
 Fönn hiszik már magukat az égben!
 Hej mikor a szobrok fölrakattak,
 Dicsőségükben könyre fakadtak
 — Szegény magyar, igr örül ő sirva,
 Mint meg vagyön már ez róla irva —
 De az öröm csakhamar búra vált,
 Midön senki arczára nem talált.
 Dönyögnek magukban : — »a ki lássa«
 Hol az embernek dicső képmássa??
 Mert nem minket ábrázolnak ezek
 Oh átkozott művésztelen kezek!
 Hisz igr nem terjed nevünknek dicse,
 A szobrok sem érhetvén igr mit se!

* * *

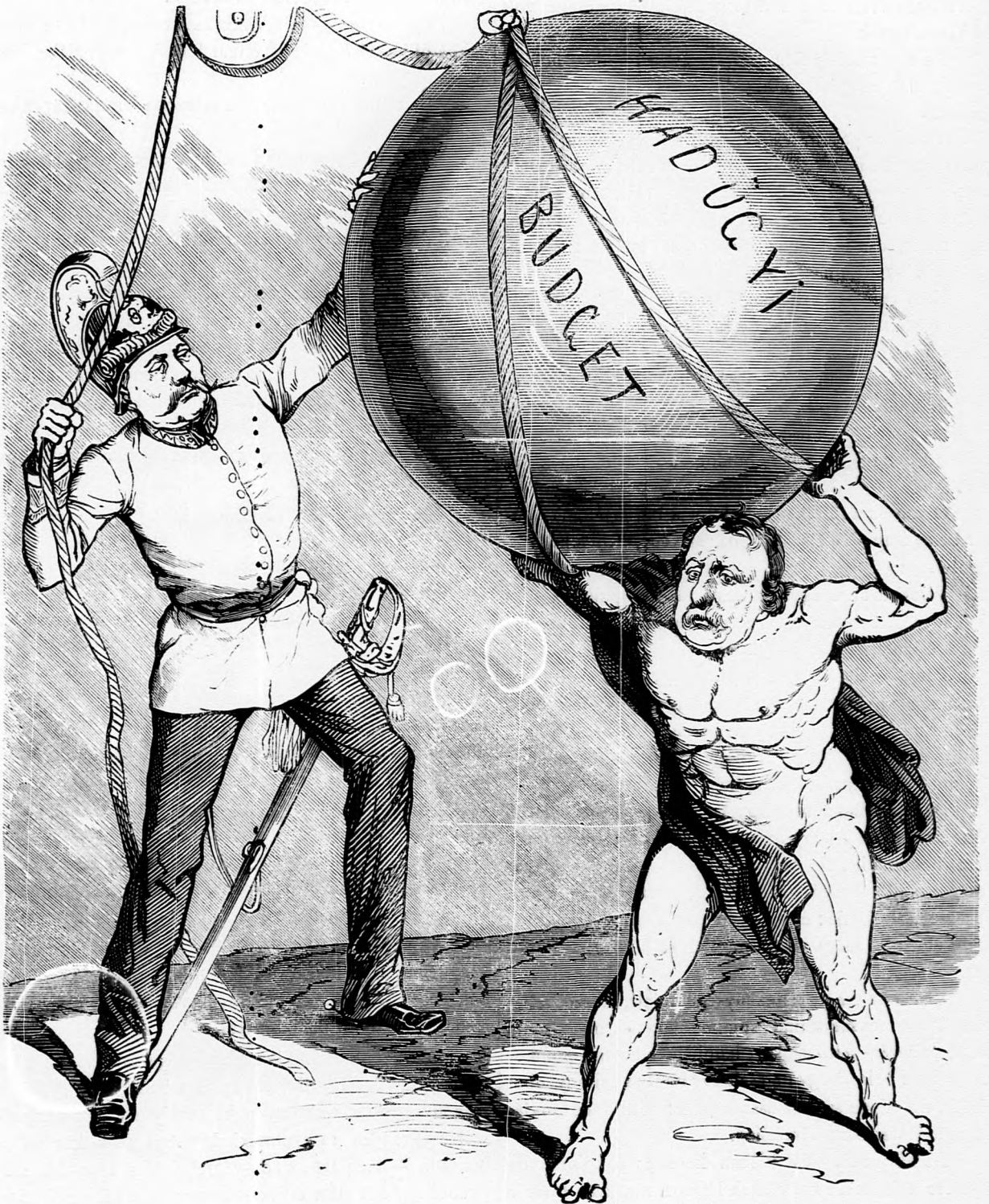
Egyet pendült sziveiknek hurja :
 Rögtön gyűlést hirdetnek ök ujra,
 Nehogy legyen a dicsből gyalázat,
 Leszedetik a dicsői vázat.
 Igy szobraikkal nem diszelegnek.
 Nevök sem ad tárgyat a szeleknek.
 Igy lön ama nagy hű-hónak vége,
 Melyben szívök oly nagy lánggal ége. *Trobador.*

A mytho-

Zizifucs!

logiából.

G-y Atlas. Még azt mondják, hogy [Mars emeli a budgetet, pedig hát én »emelem.«

Kinek a papucs volt hát?

KÉT EMELETES háza s ártatlan jólelkű felesége volt Vizesi urnak.

Ez a két dolog elég arra, hogy az ember boldog legyen, ha egy harmadik dolog is van hozzá: jó egészség.

Vizesi ur pedig még sem volt boldog, pedig olyan egészséges volt mint a makk; pénze is volt, mint háziurnak; aztán ártatlan jólelkű felesége is volt, s még az a családi öröme sem hiányzott, a mi sok apának hiányzik, hogy nincs, a ki a fülébe csirimpoljon: mert ott csirimpolt a fülébe a kis öt esztendő Mukika.

Nem volt pedig boldog Vizesi ur azért, mert rettetesen féltékeny volt, de nem a kétemeletes házára, hanem a feleségére.

No hiszen! ennél nem is kell nagyobb ok az ember boldogtalanságára; ott lehet akkor az a két emeletes ház a sok árenda-pénzzel: annak a fedele alatt ugyancsak egy garasáru boldogságot sem fogsz találni.

Olyan az a féltékenységek mint a bojtortján, ha egyszer belecsimpajkózik az ember szívébe, nem lehet szabadulni.

Vizesi urba is egyszer csak belecsimpajkódoztr a féltékenységek, s aztán attól ugyan nem menekülhetett, mint a csikófarka a bojtortjától.

Pedig a felesége beh ártatlan egy lélek volt; sohasem viselt nyitott elejü ruhát; magas sarku czipőben sem járt; szagos üvegeket sem használt; a bécsi rongynak híret sem hallotta; a cigarettitől meg épen úgy félt, mint a kis kacska a nyiri homokdombtól.

De hát mindez mindegy volt Vizesi urnak, már ő előtte az a théma, hogy az asszonyt nem jó hosszú pórázra bocsátani, hogy azt őrizd mint a szemed világát s még a szellő susogásától is féltsd, mert még az is hűtlenségre csábíthatja: csak olyan volt mint a komáromi hajdu előtt az: hogy vizes kötéllel kell körülte forgozódni.

Vizesi ur tehát, féltékenysége miatt, a szó teljes értelmében egyszersmind spionná lett — mint majd minden feleség- féltő szokott lenni, — s aztán spionkodott jobbra balra, hogy ha csak egy hangya tojásnyi okot talál is, mi ellene szól az asszonynak: bösz dühé lángjával eget földet összeperzsellen.

De hát az ily okot hiában kereste; a spionkodás egyelőre háládatlan kenyérnek látszott ránézve, mert a felesége szobájában ugyan soha csak egy körömfeketényi gavallért sem talált.

Nem jól beszélek! tessék megengedni! talált biz ő a felesége szobájában egyszer valamit, a minek látására a pápaszem is leesett az orráról.

Egy estve ugyanis Vizesi ur, majorjából a tehének fejéséről hazatérkezvén, azonnal felesége szobájába irányozta lépteit.

De minő égi csuda! az előszoba ajtaját zárva találja....

Zörgetésére azonban megnyílik az ajtó s Vizesi urral szép, halvány, fiatal neje áll szemben, mindjárt azal mentvén magát hogy nem vette észre az ajtó bezárását, de ezt bizonyosan a kis Mukika mivelhette.

— De hát mégis mit tudsz te mégis zártajtónál csinálni? tör ki Vizesi ur; hejh! nem szeretem én azt, mikor az emberre rákulcsolják az ajtót s még se veszi észre, az olyan bizonyosan roszban töri a fejét.

E közben annyira spionkodott szertesztét a házbán, hogy a verejték is kiütötte magát a homlokán.

Egyszer csak megakad a szeme valamin; bizonyosan jobban megakadt azon a valamin, mintha a Mátra hegye lett volna előtte.

Az a nagy valami pedig... no mi...? egy pár fekete papucs volt, mely olyan kényelmesen nyújtózkodott a felesége ágya végénél, mint a tavalyi borju a luzernásban.

— Hát ez mi és ki? harsoga bösz Achillesként Vizesi ur, migneje ártatlansága érzetében, szép letörni készülő liliomnak látszot a vihartelt keblü férj előtt.

No persze Vizesiné nem tudta urát adni a két fekete papucsnak, mert hiszen az ő papucsai salétromszínek, a férjéé meg paradicsomalma pirosságúak, — a cselédek meg nem viselnek papucsot. — Annyit azonban mondott, hogy az a két papucs nem valami gavallér lábáról maradt ott, tévedésből kerülhetett oda.

Ez azonban csak olaj volt a tüzre, s Vizesi ur most már kétszeres dühvel harsogott, s csupa gulyáshusnak apitotta azonnal az egész világ csábító férfait. — Kezei közt volt a »corpus delicti.«

Nem kérdett, nem hallott többé, rohant ki a házból, hogy az egész kétemeletes ház minden lakóját feltráncsirozza mint nőcsábítókat.

Azt azonban minden böszültsége mellett is csakhamar, úgy öt vagy hat bakugrásra belátta, hogy azt a szegény kocskasusztort, a ki tavaly maradt negyedszerre özvegyen 11 gyermekkel, mégis csak kár volna bántani, — meg azt az adó-végrehajtót a ki 9-dik meggyéből egy hét előtt érkezett a városba s két napja hogy házába behurczolkodott, — meg azt a doktort, a kinek a szeme annyira fáj, hogy a szobát el nem hagyhatja

mégis kár volna felapritani, hanem azt a nőtlen fiskálist, ki mindig az ablakában bámészkodik, meg azt a szagos hajú fiatal borbélyt: no azokat méltó levén rájok a gyanu, meg kell boszulni a nőcsábításért, mert az a két valami, az a két papucs, bizonyosan vagy egyiknek vagy a másiknak lábáról maradt ott annak az asszonynak a szobájában.

Berontott hát égfelé álló hajjal mindkettőhöz, azaz csak a fiskálist találta otthon, annak aztán azt mondta: hogy ha szereti az asszonyt, hogy ha feldulta az ő családi boldogságát, hogy ha belegázolt az ő becsületébe, hát tudja meg, hogy holnap térdig akar ő is a fiskális vérében gázolni.

A fiskális aztán azt mondta neki olyan hideg vérrrel, mintha csak galuskát evett volna: nem értem az urat, de hát mindegy.

A szagos hajú borbélyt megkereste későbbben újra; az szegény féltvén a borotváló eszközeit, hogy kire marad ha meghal? tréfára fordított a dolgot, s azt mondta hogy kimegy párbajra, de csak úgy, ha cseresznye maggal lőnek.

Erre persze Vizesi ur valóságos puskaporra lett, s olyan rettenetesen rárvált a szegény borbélyra, hogy ő nem pisztoly - hanem karddal akarja elrablani becsületét visszazerezni, hogy utójára a borbély még arra is rá állott volna, hogy ágyuba dugják s onnan löjék ki.

Akkor estve Vizesi ur a böszültség miatt, még csak paradicsom alma pirosságu papucsait sem kerestette ki éjszakekrényéből, hanem kamáslistól belefeküdt az ágyába s álmodott rettenetes, borzasztó . . . Königréczet!

Másnap eljött a boszúállás órája; estve felé Vizesi ur is, a fiskális is megjelent a segédekkel a nagy luczernás háta megett. — A segédek rövid tanácskozásukban az »első vér«-ben állapodtak meg, noha Vizesi ur a fiskális vérében czizmaszárig szeretett volna járni. — A fiskális aztán egy legyintéssel úgy leszedte a Vizesi ur fél fülegombáját, mintha csak tínóorrú gombát aprított volna.

No, e miatt Vizesi ur seblázba esett, a szagos hajú borbélylyal nem is cseresznyemagozott aztán.

Mikor a seblázból kezdett üdülni, éjszakekrényéből kifelé akarta kerestetni paradicsomalmapirosságu papucsait.

Nem lelték. — Hát hova lett? Nem tudják. — Az a két fekete most is ott van az asszonyság szobájában, s mióta az ott van, egy nagy tengert sirt az asszony, nem volna csuda, ha azóta eluszott volna rajta az a két papucs!

De hát az ég szerelméért kinek a papucs az? ha azé a fiskálisé volna, csak érte küldött volna már azóta.

Egyszer aztán kisül, hogy az a Vizesi ur tulajdon papucs.

Mukika látta, hogy a cseléd mint tisztítja a kamáslikat, s mikor a papa a tehenek fejésére oda járt a majorka, ő is belemártotta magát a suvikszolás művészetébe, s úgy sutyomban jól kisuvikszolta a papa paradicsom alma pirosságu papucsait, s azután belopta a mama szobájába az ágyvégehez s hallgatott mint a sült hal.

Le mosták róla a suvikszot, bizony nem lett az többé olyan szépparadicsomalma pirosságu. — No de a Vizesi ur fél fülegombája még úgy sem piroslott többé: nem volt ott már minek pirosolni!

Lehet hogy Vizesi ur többé nem mutatta külsőleg féltékenységét, nem is spionkodott a felesége szobájában; de az már szent igaz, hogy egy duellumban azt az egy fülegombáját is megreszkírozta volna, ha tőle kérdeni mered: »Kinek a papucs volt hát?«

Katona élet.

Nincs szabadabb az madárnál
Nincs árvább az katonánál
Nincs a ki kényesebb legyen
Nincs a ki anynyit szenvedjen

Minden ország jó hazája
Minden bokor jó tanyája
Ővé a föld területe
Mégis balyos az élete

Borjuba van gazdasággya
A strózsák élés kamrája
Patrontásba reménysége.
A jobb vállán segítségé.

Bárhogy van az világ sora
Ő azt egyformán kóstolja,
Akármilyen bőtermés van
Lenunggya csak egy formán van.

A buzáját más veti el
De biz azt más is szedi fel
Más hizlalja az disznaját
Más is eszi meg az husát

Sokszor van ugyan vigy naptya
De azt hamar elszalajtja

Többször könyveznek az szeméji
Mint táncolnak az lábaji.

Wéggye Wan

Irtam a tatoi táborba ezidén császárvizitáláskor, alászólgája.

Vitéz Bakó Mihály.

Komoly szemelvények komoly ujsá- gokból.

A nagy-kőrösi színházlátogatók nem remélt szerencsében részesültek; ugyanis Szathmáry-Latkóczyné asszony, e mindenütt kedvelt művésznő, egészségi szempontból a kőrösi »Széchenyi-kert«-ben tartózkodik, melynek levegője, mint maga is mondja, kitűnő s jótékony hstással van idegeire. Azonban, hogy tétlen ne legyen, meg fia iránti szeretetből is, kinek társulata jelenleg Kőrösön működik, néha fellép. Különbén úgy vannak a kiváló tehetséggel megáldott s már régen játszó művésznők, mint a harci mén, mely bármily beteg legyen is, a »riadó«-ra füleit hegyezi s önkénytelen taktusra mozgatja lábait; mert nekik is (t. i. a harci méneknek) életető elemük a szinpad, ataps, a közönség, s bár néha betegen lépnek fel, a darab folyama alatt annyira felvilanyozódnak, hogy még egészségesebbek, mint azelőtt. Hogy azután mi történik a darab végével a coulissák mögött, az maradjon a szinfal titka.

(Budapesti közlöny aug. 17.)

Az opera-repertoírral, a milyen eddig volt s mint ezentul leendőnek látjuk, elriasztja azokat is, akik Verdire esküsznek. Ha ezek bármily kitűnők is legyenek, a közönség, mely a jelzett irányu operáknál a telt házat csinálja, nem szabad repertoírra tenni. Akármi is lett légyen különben a döntő, a szindarab maga jól ment össze, de a páholyok hézagokat mutattak.

(Magyar Politika aug. 27.)

Az állatias és vad Calibant, melyben Shakespeare személye a nyers ősi embert személyesíti, Szigeti csupa tulzással személyesíté.

(Ellenr aug. 28.)

Szinbirálat.

Mit mondasz a »Vihar« előadására azon a szük szinpadon?

— Vihar egy pohár vízben.

Hirdetés.

Találtatott egy »Gott erhalte.« Tulajdonosa átveheti a debreczeni tanácsnál.

KRÓNIKÁS ADOMÁK.

„Hogy pap vagyok, mindenki tudja...“

Szegény Tompa Miska, mikor még abban a korban volt, amelyben bármi kevéssel beéri az ember, még az a kevese sem volt meg; — mikor meg oly helyzetbe juttatta a sors, hogy lett volna mivel megelégedni, akkor meg ő nem volt a szerint disponálva. Beteg volt szegény testben és kedélyben.

Akkor történt vele, hamvai pap korában, hogy bevitte a collecta-buzáját a putnoki vásárra. Épen egyik hive állt vele alkuba, hogy megveszi. De gyalázatos olcsón akarta. Tompa nem engedett.

Végre kifakadt a paraszt:

— Adja ide, tiszteletes uram, úgy ahogy mondom, hiszen az enyém is van közte.

— Válogassa hát ki a magáét kelmed, aztán vigye el ingyen — válaszolt az eikeseredett lelkész.

Érseki áldás.

Midőn a boldogult Bartakovics érseknél Lonkay legelőszőr járt néhány forintocskáért lapja fenállhatásának ügyében, a szelid lelkületű és az emberek szívébe mélyen beható érsek adott is valami péazmagot neki, de ezen szavakkal bocsátotta el:

»Munkáldkjál csak fiam és megáld majd Jehova azon áldással, melylyel megáldotta az egyiptomi bábákat! Isten veled!«

Természetes, hogy Lonkaynak első dolga volt megcsipni valamelyik pap bibliáját s rövid kutatás után (jártas lévén benne, különösen az »Énekek éneké«-ben) megtalálhatta az érsek szavainak megfelelő helyet, mely az Ecsodus 1. 21-ben foglaltatik s következő leg hangzik: »És építte nekik házat.«

Műfordítások.

Az elmúlt ülésszak alatt legjobban mi tündököle? Pulszky papnak az orra, s Patroclusának a füle.

**Az »Üstökös« eredeti okmánytára.
Szerelmes levél versben.**

Kedves lizos,
Képed kormos,
kezed széles
de szád éldes.

Szemeidnek büve bája
magát a szívembe vája.
Barna hajad olyan mint a
Szine hagyott fakó tinta,
fitos orrod apró szemed
Hunczvut ki téged nem szeret.

Tejfel turó császár zsemle
Lizos te jutottál az eszembe,
profunt, vekni, vajas pérecz
Lizos lelkem ugye most is szeretcz.

Kelt Kőbányán 1874. aug. 25.

Csokollak erzerszer Lizi, majd bójövök.

Fürtös János
péklegény.

Régészet.

Most olvasom az ujságokban, hogy Steierban, közel a magyar határszélhez fekszik Regede, egy régi város, melyben hajdan magyarországgyűlés is tartatott. — Regede mellett egy magas hegyen van szintén egy régi vár, melynek egyik kővébe vésett német szavak azt hirdetik, hogy a lovagok 1648-ban János napján elkezdtek inni s ittak Veńczel napig. A vár leveltárában van egy okmány mely bizonyítja, hogy a derék lovagok számszerint 17-en voltak, hogy csak 97 napig ittak s köszülök egy-egy naponként körülbelül 56 iczét fogyasztot el a jó kerspachi borból.

Mért nem születtem kétszáz év előtt — német ritternek!

Szvetozár lovag.

Szerelmi lyra.

Azt tanácslád, állítsák be
Nevelőnek házatoknál;

Meglett. Boldogság lőn egem
S te ragyogó napja voltál,

Lenn a kertben együtt valánk,
Már birtam a pillantatot —
Óh, de ekkor a kertpalánk
Árnyéka megzavartatott!

Már szívem ajkamon vala,
Már öleltelek, üdvemet . . .
Kinyillott a kert ajtaja —
S apád másnap elkergetett.

Bambusz.

Am a bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

— — Bécs Ujhely mellett, a félixdorfi mezőn ki-sütötték, hogy az osztrák-magyar monarchiának nincsen tűzérsege. Összehasonlították az osztrák nyolcz fontos ágyut a hasonló porosz Kruppfélevel s kiderült, hogy mig az osztrák ágyuval 70-szer találtak a célba, a poroszsal ugyanannyi lövés közzül ugyanazon távolságból, ugyanannyi idő alatt 1700-szor. (Szörnyűség!) Dehogy szörnyűség. Inkább örvendetes, hogy régi jó szokás szerint nem az első vesztett csata után jutottunk erre a szép fölfedezésre, hanem még előtte.

— — (Igaz-e, hogy Babes Vincze most abban fárad, hogy magát választassa meg oláh patriarchának?) Mért ne lenne igaz? Sőt csoda lesz, ha beéri vele.

Szerkesztői subroza.

Szarvas. S. S. Mást kérünk. — Mohács. Azt a képet nem lehet így csinálni. — Szentés. Mi nem láttuk azt az »éjszaki fényt, — látatlanban pedig semmit sem szeretünk összeszidni. — M. Cséke Nem olyan furcsa az mint ön képzeli. — Manó »Éji rémek.« Remséges ballada, Rémséges ros. — Krix-Krax. »Hogy kinéztem . . .« Nem ér az semmit. — B. Csaba T. S. Hagyjon ön békét tanáranak, fiatal ember s ne firkáljon ily hiábavalóságokat. Miskolcz F. D. J. Olyan minden bolond irhat. — Róka fiókok nem érdekes, »disznóban lenni.« kopott német éte. — Fütty párbaj. Ha ön azt hiszi hogy az ilyesmi is közölhető, akkor önnek ugyan furcsa fogalmi lehetnek a tisztességről. — »Petyüdiák« »Piros orca«, nem használhatjuk, de a többit köszönjük. — fágér-kaland Émelyítő. — B. M. B a j o m. Nem érdemes közölni. F. F. Szatmár. Önnek nincs igaza. Nem teljesített polgálatért az állam nem fizethet.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

JÓKAI MÓR.

Lakása Stáció utca 80-ik szám alatt.

Pest, 1874.

NYOM. AZ.,ATHENAEUM» NYOMD.

(Athenaeum-épület.)

**Hírdetések felvételnek :
LÁNG LIPÓT ÉS TARSÁ**

1-ső nemzetközi hirdetményi iroda fürdő-utca 1-ső szám.

Rajzolja

JANKÓ.

Metszi

POLLAK.

A legbiztosabb és legkellemesebb szer váltóláz ellen.

különösen gyermekeknél, kik a keserű Chinint másképp bevenni nem képesek, a

CHININ CSOKOLÁDÉ és a Chinin-czukor

Rozsnyay M. gyógyszerésztől Aradon (ezelőtt Zombán Tolnamegyében) melyeket a magyar orvosok és természet-vizsgálók és a

nagygyűlése Fiumében a pályadíjjal koszoruzott.

Kapható vagy megrendelhető, a birodalom minden jóhírű gyógyszerárában.

A hamisításoktól óvakodni kell!

Mindenki csak a Rozsnyay M.-féle pályakoszoruzott készítményt kérje és fogadja el.

P É N Z

minden nagyságban, sorsjegyekre, és állampapírokra a tőzsdei állás szerint, részvények, zálog-, letéti jegyekre, arany, ezüst és ezüstpénzre,

országút 39. szám alatt a museum mellett.

A pénz havi részletekben is visszaizethető.

Pénzelölögek

azonnal, mindennemű sorsjegyekre és állampapírokra u. m. arany-, ezüst, ékszerekre és zá-

logjegyekre, a legolcsóbb feltételek mellett.

Kölcsönök

házakra Budapesten, és föld-birtokokra Magyarországon minden összeg 6000 forinttal egész egy millióig; 33 évi

törlesztésre 6% mellet

Bővebb felvilágosítást ad **Lang Lipót és társa**
I. nemzetközi hirdetés felvételi hivatal. Budapest, Fürdő-utca 1. szám.

Ki telket, házat, birtokot, szállodát gyárt stb. venni vagy eladni, bérelni vagy bérbeadni akar;
Ki állomással rendelkezik, vagy állomást keres, bármily szakmában legyen is;
Ki tőkepénzeket kiadni vagy fölvenni akar, nevezetesen nagyobb összegeket (és ha sürgetős);
Ki házassági szövetségre akar lépni, legyen nő vagy férfi;
Ki valamely üzletbe mint résztvevő-társ belépni, vagy társt keres,
Ki egyáltalában bármily hirdetést egy vagy más hirdető beiktatni kíván: helyben v. a távolban, az forduljon

Láng Lipót és társ

I. nemzetközi hirdetések felvételi hivatalához

Budapest, fürdő-utca 1. szám.

Ugyanott mindenkinek lelkiismeretesen tanács adatik: melyek minden egyes esetről a legegyszerűbb hirdapok;

Ugyanott minden hirdetést különdíjazás nélkül szerkesz-
tetnek és czélszerűen felszerelnek;

Ugyanott a hirdetést ára ugyanaz, melyet minden hir-
lap közvetlenül számít;

Ugyanott végre minden a legnagyobb titoktartás mellett
eszközöltetik, és a beérkező ajánlatok felbon-
tatlanul az illető beiktatóknak kiszolgáltatnak;

Ugyanott minden megbízások a legcsekélyebbtől a
legnagyobbikig a legpontosabban fogantatit-
tatnak, miért kezeskedik a fentebbi szilárdhitelű cég.

Farkas H. és társa.

Budapest, váci-utca 16. sz.

ajánlja dúsan fölszerelt női ruhák és felöltö-
nyök, továbbá **diszöltönyök- utazó- és sétaöl-
töny raktárát** a legolcsóbb árak mellett.

Mérték szerinti megrendelések legrövidebb
időben teljesítettnek és kívánatra minták ingyen és
bérmentve megküldetnek.

Őszi idényre!

$\frac{1}{4}$ sz. Plaid-szövet csikos és sima minden színben 40 kr.
» » Balermo minden színben . . . 40 »
» » Mohaire és Lustre minden színben 40-60 »
Popeline, Ripps és Velours a legdivato-
sabb színben . . . 60-90 »
Irisch selyem Popeline divatos színben . 1 ft 10 »
Igen finom Plaid-, Manteau-szövetek $\frac{1}{4}$ széles 2 frt.
Drap Parisienne, a legújabb 1 frt 10-1 frt 50 kr.
Angol patentbársony, fekete . . . 70 kr-1 frt 50 kr.
Selyembársony $\frac{2}{3}$ széles 2 frt-4 frt.
» » $\frac{1}{4}$ » 5-10 frt.
Szines és fekete Poul de soie 1-2 frt.
» » Gros-Faille 1.50-2.50.

Nagy raktár szines selyemszövetekben, kendők,
ágytakarók és mindennemű hölgyruhaszövetekben meg-
lepő legolcsóbb megszabott gyári áron.

Sgalitzer és Schönfeld,

Budapest, bálvány-utca 1. szám.

**Mustrák kívánatra ingyen és bérmentve
küldetnek.**